

Una situació extraordinària sense mesures extraordinàries

Roda de premsa del conseller i del director general de centres públics

Si fa un mes es parlava d'aules amb 15 alumnes, ara ja es parla d'aules amb 25 alumnes a primària i 30 a secundària sense distància, és a dir, de normalitat, amb l'única diferència de procurar mantenir en tot moment grups estables per millorar la traçabilitat dels contactes dins d'escoles i instituts, o prendre algunes mesures quan aquests grups es barregin com no compartir una amanida o deixar una cadira de distància entre un grup i un altre, entre d'altres.

Els últims dies s'ha presentat una dotació de 5000 nous professionals com a mesura educativa per fer front a la situació de pandèmia. **A Catalunya, la norma ja és que a l'educació primària el màxim d'alumnes per aula són 25, i a l'educació secundària, 30. No per la pandèmia, sinó que és la normalitat, així que no es poden presentar aquestes incorporacions com a extraordinàries per la pandèmia quan ja s'haurien d'haver fet fa anys per acabar amb la massificació de les aules que patim.** De fet, des de la Intersindical-CSC defensem que les ràtios encara haurien de reduir-se més per garantir la millor qualitat de l'educació i una òptima atenció a l'alumnat.

Els nous docents aniran, a més, destinats a pal·liar aquest problema només durant un curs, segons la proposta del Departament. **Des de la Intersindical-CSC creiem que tot plegat és només un pegat per poder dir als mitjans que s'està actuant.** I encara és més flagrant que es vengui aquest augment puntual de docents com una gran mesura quan fa anys que hi ha acordada la incorporació d'uns 3000 nous docents al sistema per tal de reduir una hora lectiva del professorat, un acord que s'incompleix sistemàticament cada curs amb l'argument de la manca de pressupost.

Observem poca concreció sobre què passarà amb les especialitats, i això és preocupant. **Tots volem tornar a obrir els centres i posar l'educació a ple rendiment, però no podem tolerar que la qualitat educativa en quedi afectada i minvada, perquè el dret a l'educació és bàsic.**

Sobre salut, com sempre, creiem que cal seguir les indicacions de les autoritats sanitàries, i per això des de la Intersindical-CSC no acabem d'entendre que no es generalitzi en l'àmbit educatiu el manteniment de distàncies de seguretat o l'ús de mascareta quan a la resta d'àmbits de la vida diària aquestes són les mesures bàsiques. El Departament d'Educació no ha presentat cap estudi que demostrï que hi hagi cap diferència amb els adults en el nombre de persones que pot infectar un infant amb COVID-19. Ens fa la sensació que sovint els criteris econòmics van per davant dels criteris de seguretat, de salut i de prevenció, i per això **hem demanat i demanem que el Departament d'Educació ens ensenyi els documents amb els quals treballa i amb els quals es basa per prendre les decisions, en un exercici de transparència que segur que ajudaria a entendre les accions i mesures que s'emprenen.**

Des de la Intersindical-CSC hem rebutjat, per tant, la proposta inicial del Departament i, a l'espera de la proposta definitiva després de les reunions mantingudes, fem públiques les següents aportacions i propostes:

- Com ja hem dit i repetit, cal un canvi d'actitud del Departament i una nova política comunicativa que no tingui els docents i tota la comunitat educativa pendents de rodes de premsa, entrevistes i comunicats, sinó que la informació s'envii de manera directa.
- Proposem reduir les ràtios de manera estructural, és a dir, estable, no fer un pegat per un sol curs. Els 3000 docents que s'incorporin s'han de quedar pel bé de l'educació i per assolir allò que ja s'hauria d'estar fent, que és complir amb les ràtios estipulades, no massificar les aules. A més, són places que s'han d'adjudicar el juliol, no el setembre com se'ns proposa. Els centres es reorganitzaran amb la nova situació, i no té sentit fer una passa endavant per fer-ne després una enrere d'aquí a un any.
- Defensem la mateixa estabilitat pels 2000 treballadors no docents que s'incorporaran al sistema. Si el Departament defensa obertament que aquest personal de suport és tan important, que ho demostrï mantenint-los als centres de manera estable per atendre com cal els alumnes.
- Veiem necessari que es respectin les especialitats, perquè tan important és la música com les matemàtiques, i per a fer-ho cal posar el personal i les mesures de seguretat necessàries.
- Denunciem que molts centres pateixen d'aquesta massificació a les aules, i donar-los 1 sol docent o 1'5 docents per cada nivell on se superen ràtios per pal·liar-ho com proposa el Departament és clarament insuficient.
- Demanem al Departament d'Educació que es contempli un augment dels mestres d'educació

especial (primària) i dels professors d'orientació (secundària) per donar l'atenció i l'acompanyament que els alumnes necessitaran després de la dramàtica situació viscuda i després de mig any sense assistir presencialment a les aules.

- Sobre la manca de pressupost com a argument habitual del Departament, ho tenim clar. Tenim un Govern que es fa dir independentista que, entenem, és conscient dels milers de milions que perdem cada any a Catalunya en benefici de l'estat. La consecució de la independència i la construcció d'una República Catalana que invertís el 7% del PIB en educació acabaria amb totes aquestes mancances i permetria aplicar mesures imprescindibles per a l'educació del nostre país.

A l'espera del document definitiu després de les nostres aportacions en les diverses reunions mantingudes durant la setmana, la confiança que tenim en la proposta final que s'aplicarà és molt reduïda. La comunitat educativa, i els representants dels treballadors, no hem estat tinguts en compte fins aquesta setmana i amb presses, havent d'estudiar propostes i documentacions d'un dia per l'altre. Fa setmanes ja dèiem que el retorn de setembre era una oportunitat per fer bé les coses (al contrari que amb la reobertura de juny) però, malauradament, considerem que no ha estat així.

Ha seguit la tònica d'anar tard, de poc diàleg, poca negociació, de sobrecàrrega de feina i responsabilitats a direccions i docents, la poca consideració per a tots els agents de la comunitat continua, la manca d'informació per a treballadors i famílies i la incertesa amb les especialitats i amb la qualitat de l'educació.

La situació és complexa i difícil de gestionar, certament, però tot indica que estem davant d'una nova oportunitat perduda, arran de la crisi sanitària, per treballar conjuntament, per fer bé les coses i per millorar l'educació del nostre país.